

Má léta u Waffen SS

Kees van Rijn

V dnešní době je poměrně vzácné, když mají mladí lidé možnost vyslechnout si moudrost velkých mužů minulosti. Ve svých uspěchaných životech nacházíme příliš málo času pro poučení se ze zkušeností našich otců. Následující článek je poměrně obsáhlý díky prostoru, který mu magazín RESISTANCE věnoval. S opravdovou hrdostí říkám, že je to jeden z nejskvělejších článků, které dosud v našem magazínu vyšly. Je to příběh mladého holandského chlapce, který odjel do Německa a splnil si svůj sen stát se Nacionálním Socialistou a příslušníkem Waffen SS. Od jeho prvních dní u Hitlerjugend až po poslední zuřivé boje na ruské frontě budete připraveni na vzrušující dobrodružství, která uvidíte očima muže, jenž je svědkem velkolepé i tragické historie. Na jednu stranu uvidíte podrobné a úchvatné vzpomínky na historii a na druhou stranu potřebné rady pro moderní hnutí.

Kees van Rijn se narodil 30. prosince 1925 v nizozemském Vleutenu. Ve věku 16 let začal s výcvikem a vzděláváním u Waffen SS. Později se stal příslušníkem páté Waffen SS Panzer Grenadier Division Wiking (pancéřová granátnická divize). Je nositelem železného kříže 1. třídy, železného kříže 2. třídy, bronzové přezky za boj zblízka (Nahkampfspange), stříbrné medaile za zranění (Verwundeteten Abzeichen Silver) a pěchotní útočné bronzové medaile (Infanterie Sturm Abzeichen Bronze). Bojoval v Rusku, Polsku, na Kavkaze, v Německu, Belgii, Jugoslávii a v dalších zemích.

Že to bylo správné, to byla v mých očích jasná věc. Ale ne že bych nenáviděl všechny Židy. Žili jsme ve čtvrti, kde byli i nějací Židé a s těmi kluky jsem hrál fotbal a baseball. Také se mnou byli ve třídě. Nic mimořádného, Žid byl židák, dělaly se nějaké vtípky, ale všechno bylo normální. Dělali jsme i „belgické“ vtípky a neznamenal to, že by byli Belgičané něco míň než my. A Žid neznamenal něco míň než já. Byli to prostě židáci a to bylo všechno. Nic to pro mně neznamenal.

Ale když se rozkřiklo, že jsem vstoupil do Jeugdstorm (mládežnická organizace; pozn. překl.) - ve skutečnosti to bylo dokonce oznámeno ve třídě, abych měl problémy - byl jsem zesměšňován. Nedělal jsem si s tím ale žádné starosti, protože jsem byl dost potrestán i doma. Byl jsem na to zvyklý a netrápilo mě to. V mém sousedství žili také nějací přistěhovalci z německého Dusseldorfu a Dortmundu. Jeden z nich byl Žid a ten všechny varoval před tím, „co ve skutečnosti představuje Nacionální Socialismus“. Jmenoval se Lewandorsky a to jméno mi znělo cize, i když ti ostatní byli plně asimilovaní.

V zásadě jsem s nimi neměl žádné problémy. První třenice přišly, když mě začali odmítat kvůli zpěvu písní v „Jeugdstormu“. Ale já jsem tyhle problémy nezačal, ne, to oni odvrhli mně. Všechno, co jsem se dozvídal v „Jeugdstormu“, jsem srovnával se skutečností a pak se mé oči otevřely a řeknu vám, za jakých okolností. Najednou jsem pochopil, proti čemu musím

bojovat. To, co jsem zjistil v „Jeugdstormu“, byla pravda. To, co nás učili, odpovídalo přesně tomu, co jsem četl v novinách. Našel jsem skutečnou pravdu a mé myšlení už nemohlo nic změnit. Nedrželi jsme se slepě toho, co nám říkali. Žili jsme v reálném světě a to, co nás učili, jsme porovnávali s tím, co jsme četli a poznávali jinde. Proto jsem pochopil, kde je pravda.

Odjezd do Německa

Když mi bylo 14 let, dokončil jsem základní školu a oznámil rodičům, že chci jet do Německa. Otec se na mně podíval, jakoby se mu před očima zhroutil celý svět. Pak začal šílet a zuřit víc než kdykoliv předtím. Rozeběhnul se ke mně, popadnul mě za triko a řekl: „Jestli se tam opovážíš jet, zpřerážím ti ruce a nohy.“ To na mně ale nemělo žádný vliv, protože mi stejně neřekl víc než pár výhrůzek. Můj cíl byl jasný a nic mě nemohlo zastavit.

Vzhledem k mému věku jsem pro získání pasu potřeboval podpis rodičů. Byl jsem ale chytrý a našel jsem cestu, jak to obejít. Měl jsem několik školních vysvědčení s otcovými podpisy, které nebylo těžké napodobit, což jsem také udělal. Pak jsem přišel na pracovní úřad, kde jsem řekl, že otec souhlasí s mým odjezdem do Německa a oni dali mé jméno do seznamu. Dostal jsem tiskopis, pas, čtyřicet guldenů, nějaké montérky a pracovní boty a byl jsem připraven vyrazit.

Rodičům jsem se to neodvážil říct, takže jsem všechny věci musel schovávat. Můj pokoj pořád kontrolovali, protože jsem ohledně mládežnického hnutí a Nacionálního Socialismu shromažďoval všechno, co se mi dostalo do rukou a vždycky, když něco našli, tak to spálili. Proto jsem si všechno schovával pod hromadu dříví na louce. Té noci, kdy jsem si naplánoval odchod, musel otec vytušit, že se něco děje, protože mě zamknul v pokoji. Byl jsem ve třetím poschodí a musel jsem najít cestu, jak se dostat dolů. Tak jsem ve 4 ráno vylezl z okna a sešplhal po okapové rouře. Rychle a jistě jsem slezl dolů, sebral své věci a zmizel.

Přišel jsem na nádraží a chtěl jsem odjet prvním vlakem na Německo.

„Kampak bys chtěl jízdenku?“ zeptal se pokladník.

Vyhrknul jsem náhodný název jednoho německého města: „Ossnabrack“. Ani jsem nevěděl, kde to je! Kolem byla spousta lidí, co jeli do Německa za prací, ale všichni byli starší než já.

Ve vlaku se se mnou dali do řeči nějakí lidé: „To sis dost přivstal, na takového malého chlapce!“ Hrdě jsem odpověděl: „Ano, protože jedu do Německa.“ „Co jedeš dělat do Německa?“ vyrazil na mně drsně jeden chlap.

„Ty ses zbláznil, ví o tom tvůj otec?“ přidal se další. Ale mně to bylo jedno, byl jsem na své rozhodnutí hrdý. Jejich opozice nemohla mé přesvědčení nijak zviklat.

Když jsme dorazili do Ossnabracku, vystoupil jsem na hlavním nádraží, rozhlížel se kolem a pomyslel si: „Tak, jsem tady... a co teď?“ Byl jsem ve 14 letech naprosto sám v cizí zemi. Nevěděl jsem, co dělat. Rozhlížel jsem se kolem, až jsem spatřil velkou budovu s obrovským nápisem *Arbeitsamt*. Pomyslel jsem si: „Arbeid... to znamená práce!“

Vešel jsem do úřadu a předložil své doklady muži za přepážkou.

„V Ordnungu,“ řekl, „potřebují dělníky do ocelářských a měďářských závodů.“ „Já nechci pracovat v továrně, kdyby to šlo“, odpověděl jsem mu. „Co tedy chceš dělat? Co máš za vzdělání?“ odpověděl s údivem a rozčileně, že si chce takový malý teenager vybírat, co bude dělat, zatímco je tolik Evropanů bez práce.

„Vlastně žádné,“ odpověděl jsem bez obalu a trochu vypjal hrud', „chci být muzikantem.“

„Takových máme dost“, odpověděl našťavaně.

„Nebo dělat na statku - něco o tom vím“ dodal jsem rychle.

„Tedy v zemědělství. Ano. Tam je pořád co dělat.“ Vyřídil jeden telefonát a po krátkém čekání mi řekl, kam půjdu. Do malého městečka jménem Riess. Měl bych tam být přijat.

Tak jsem tam odjel a muž, který tam na mně čekal, měl velký knír a obrovskou postavu, se kterou by mohl dělat strážce *Kaisera Wilhelma*. Byl to velice svalnatý, statný sedlák.

„Ty jsi ten Holanďan?“ zabručel svým hlubokým hlasem. „Já jsem Heinrich.“ „Já jsem Kees“ odpověděl jsem. „Co to je za jméno? Nikdy předtím jsem takové neslyšel... jsi první Cheese (sýr), kterého znám!“ řekl s potlačovaným smíchem. Pak mě vzal a šli jsme přes pole, až jsme dorazili k jeho statku. Představil mě své ženě, která byla velice malá a svému synovi Karlovi, který byl přesně v mém věku a mladší sestře. Jeho dva starší synové byli v armádě, zatímco Karl byl ještě doma. Karl se stal mým blízkým kamarádem a jedním z klíčů k mému dalšímu osudu.

Hitlerjugend s Karlem

Napřed jsem se samozřejmě musel zlepšit v němčině a pak jsem šel s Karlem k Hitlerjugend. H.J. měla pravidelná setkání ve středu večer a každý člen se této schůze musel povinně účastnit. Chtěl jsem všechno důkladně poznat. Ve věku 14 let jsem se učil jezdit na motorce, řídit auto, dělat různé sporty atd., a to všechno zadarmo. Byly to krásné zážitky a člověk si při tom vybudoval pevné kamarádství s ostatními bratry. Výlety, jako třeba do „Ostsee“, se dělaly vždycky pěšky nebo na kolech, nikdy vlakem. Tak jsme měli spoustu pohybu. Nesli jsme si naše prapory, celí rozrušení ze všech zážitků. Během výletů jsme spali na stacích, kde jsme jedli vydatná jídla od sedláků. Lidé byli velmi přátelští a pohostinní. Nikdy jsem neslyšel jediné negativní slovo, ani jedno. Starali se o nás jako o vlastní děti a i pro nás byli součástí velké rodiny. Všechno bylo tak nádherné a pochopitelně mě to podporovalo v politickém směru, kterým jsem chtěl jít. Říkal jsem si, že *když lidé prokazují takovou jednotu a sílu k dosažení svých cílů, pak ty cíle musí být dobré*. Všichni odpůrci Nacionálního Socialismu by změnili názor, kdyby tu byli jako svědci silného smyslu soudržnosti, na kterém se podílel každý z nás. Ale má další zkušenost zastiňovala všechno předchozí. Byl to slavný sjezd v Norimberku v roce 1939.

Stranický sjezd v Norimberku

Z cesty na obrovský nacionálně socialistický sjezd v Norimberku jsme byli všichni uchváteni. Byla to velkolepá událost. Vzali jsme naše kola a vyrazili na dlouhou cestu. Cesta na kolech z Osnabrucku do Norimberku není zrovna nejkratší. Nakonec jsme tam ale dorazili, ve dne rychle jedoucí a v noci spící na polích. Byli jsme sice unavení, ale hnali jsme se stále vpřed s myšlenkou, že se tam musíme dostat. Mezi námi vládla disciplína, byl to zdraví prospěšný život a všechno bylo skvělé. Jednou nás jeden sedlák požádal o pomoc, tak jsme se ochotně a dobrovolně na celý den zastavili, abychom mu na jeho pozemku pomohli. Sice jsme ztratili drahocenný čas, ale netrápilo nás to. Rádi jsme pomohli kdekoliv, kde to bylo potřeba, přesně v duchu ideálů, které nás spojovaly.

Konečně jsme se přiblížili k Norimberku a když jsem se podíval na obzor, nemohl jsem věřit vlastním očím. Prostor přede mnou pokrývaly tisíce stanů. Z té rozlehlosti vyzařovala obrovská síla. Všude plály táboráky a každá skupina mladých se musela starat o dané věci. Museli jste se sami postarat o svůj chléb, brambory a maso a museli jste si sami uvařit jídlo.

Po několika málo dnech už dorazili úplně všichni a já jsem vůbec neměl představu, kolik tisíc lidí tu je. Jungvolk, Hitlerjugend, BDM dívky, ti všichni tvořili obrovskou masu. Bylo tu víc než 55 000 mužů z „Arbeitsdienst“ (pracovní služby) a kolem pochodovaly obrovské jednotky SA. To všechno vzbuzovalo respekt.

A pak vystoupil „Der Führer“. Tenkrát jsem poprvé uviděl Hitlera na vlastní oči. Stál před námi a zdál se být víc než člověkem. A promlouval k nám a my jsme byli jeho mládež! Bylo neuvěřitelné, jak to všechno probíhalo, bylo to fantastické! Písně jsme zpívali jednohlasně, ne chaoticky. Všechno se vydařilo a bylo to výsledkem enormní vůle, která byla zakořeněná v lidech pracujících na společné budoucnosti, na dosažení snu, na kterém jsme se všichni po-

díleli. Celá scenérie byla jako symbol na propagandistickém obrázku - nahoře svastika, která září jako slunce nad hlavami lidí! Ó, jak se pletli všichni ti, kteří říkali, že svastika je úplně nepoužitelná blbost! Zapůsobila a stále působí! Každý z nás, ať velký nebo malý, se na tom podílel!

Pak přišla doba, kdy jsem byl připraven narukovat do armády.

Připraven pro armádu

Viděl jsem, že německá armáda byla velice disciplinovaná, silná a připravená k boji. Kdo-koliv viděl její drtivá vítězství, nemohl mít o její síle pochyb. Jugoslávie byla zdolána za 3 týdny, což nebyl lehký úkol, protože to byla tvrdá země s různými skupinami lidí, které se vzájemně nenáviděly a likvidovaly. Terén byl mimořádně těžký a dostat se přes zasněžené hory nebylo jednoduché ani s moderními vozidly. Daly se překonat jen pomocí mul nebo pěšky. Nejedna osoba to považovala za vůbec největší výkon německé armády.

Viděl jsem vynikající zbraně a obrovskou vůli, kterým se žádná jiná země nemohla ani přiblížit. Přidal jsem se a chtěl jsem pomoci zničit komunismus. Tím jsem zároveň chtěl pomoci vybudovat novou, vzkvétající Evropu na pevných základech.

Po tom všem, co jsem četl, viděl a slyšel, jsem věděl, že musím vstoupit do této velké a hrdé armády ničící komunismus. Můžu říct, že pro většinu vojáků, které jsem znal a vlastně pro všechny holandské dobrovolníky, které jsem znal nejlépe, bylo největší motivací zničení komunismu a osvobození Evropy od tohoto nelidského systému, ve kterém byli lidé pouhými čísly. V té době měl komunismus dostatečnou vojenskou sílu k tomu, aby se přehnal přes celou Evropu, kdybychom nebyli na stráži. To bylo to, co jsme chtěli zastavit a zlikvidovat. Chtěli jsme spořádanou společnost pod vedením Nacionálního Socialismu, pod nímž by naši lidé prosperovali! Jsem jeden z těch, kteří stále chtějí být na frontě, dokonce i dnes. Tak jsem vstoupil do elitních jednotek, do Waffen SS. Byli jsme cvičeni jako „Einzelkämpfer“ (samo-statný bojovník). Když bylo třeba, dokázal obyčejný voják s takovým výcvikem převzít velení jednotky nebo podobně obtížný úkol. Když muž před tebou padnul, musel jsi jít vpřed a pak se mohlo stát, že se normální voják stal vůdcem jednotky. V tom byla síla Waffen SS. V tom byl ten rozdíl mezi Waffen SS a Wehrmachtem. My jsme byli lépe vycvičení k řešení nepředvídatelných situací. Ne že bych si myslel, že Wehrmacht byl něco málo. Vůbec ne. Dělalí všechno, co bylo v jejich silách a jak nejlépe mohli.

První měsíce výcviku byly velice tvrdé, to vám můžu říct. Ale zvládnul jsem to a vydržel. Odešel jsem na frontu do Ruska a byl jsem tam třikrát zraněn. Ovšem netrefili mě ani do srdce ani do hlavy a mohl jsem pořád bojovat, takže mě vlastně vůbec trefovat nemuseli.

Mé železné kříže

Spolu s dalšími kamarády jsem dostal *železný kříž druhé třídy* (EK 2). Byl nám udělen jménem Vůdce za statečnost v bitvě.

Železný kříž první třídy jsem dostal po tragédii u Čerkass, kterou jsem spolu s dalšími přežil. Uprostřed bitvy jsme přecházeli zamrzlou řeku se silným spodním proudem a zahynulo tu mnoho vojáků. Protože jí přecházelo tolik lidí, led praskal a všichni se museli dostat na druhou stranu mezi dírami a ledovou tříští. Hodně vojáků bylo zabito masivní palbou „Ivana“ (jak jsme říkali Rusům). Když jsi měl to štěstí a dostal ses na druhou stranu řeky, musel jsi vylézt do kopce, takže „Ivanové“ mohli zabít hodně našich vojáků i se zavřenýma očima, což také udělali. Poskakoval jsem z jednoho kusu ledu na druhý a měl jsem štěstí, že jsem neuklouznul a bezpečně se dostal za kopec. Tam ležel kulomet, tak jsem si ho vzal. Pak jsem se postavil a nikoho jsem kolem neviděl. Měli jsme těžké ztráty a vypadalo to, jakoby se přihnala obrovská vlna a všechny odnesla pryč. Nezbyl skoro nikdo. O chvíli později se přes kopec

dostali i další muži, kteří ke mně přišli s tím, že je povedu, protože jsem nižší důstojník a „oni to poznali“ (samozřejmě to nebyla pravda). Naštěstí jsem mě v kapse pořád mapu, protože jsem tu měl provést nějakou pěší hlídku. Ve chvíli jsem shromáždil tučt mužů a řekl jim, že se odtud musíme dostat. Kdyby „Ivan“ dostal další podporu, sejmul by nás. Věděl jsem, že se musíme pořád hýbat, abychom unikli smrti zmrznutím. Během dne jsme museli spát, v noci jít a pokoušet se dostat do domů a získat nějaké jídlo, třeba ho i ukrást, když by to nešlo jinak. Tři dny jsme šli na východ a pak tři dny na jih. Měl jsem kompas, takže jsme znali směr. Když jsme šli už tři nebo čtyři dny, tak to chtěli vzdát dva Rumuni, kteří byli s námi a nařikali jako děti.

„Je to na vás“, řekl jsem jim. „Můžete jít s námi, nebo tady zůstat, ale beze zbraní... ty budeme potřebovat.“

Nechtěli své zbraně odevzdat, tak jsem řekl: „Pojďte s námi, nebo tu umřete.“ Jeden z nich ale zaskuhral: „Ale pane, když půjdeme s vámi, tak stejně umřeme!“

„To je možné,“ odpověděl jsem, „ale s námi máte aspoň šanci přežít. Jestli zůstanete tady, je vaše smrt jistá. Zbraně nepotřebujete, protože vás mráz zabije dřív než Rusové!“ Nakonec tam zůstali, protože už nebyli schopní pokračovat. Vzdali to. Dali nám své zbraně a museli jsme je tam nechat. Nepochybuji, že na tom místě zemřeli. Jinak to nemohlo skončit.

Zbytek skupiny vyrazil vpřed. Asi po třech dnech jsme slyšeli tanky a auta. Vzal jsem ještě jednoho vojáka a šli jsme se podívat, co jsou zač. Vyklubala se z nich ruská kolona přesouvající se na frontu, jak jsme poznali podle jejich nákladu a oblečení, které měli. V jejich výbavě byla dokonce americká auta! Nevěděli jsme, jak to je na frontu daleko a už jsme byli hodně vyčerpaní.

Dal jsem své jednotce následující instrukce: „Nenápadně tady zůstaneme a jakmile se jejich kolona pohne, tak přepadneme jejich poslední auto a v tichosti ty Rusy zabijeme. Pak si oblečeme jejich čepice a kabáty přes naše vlastní uniformy a pojedeme s nimi.“

To se nám podařilo. Jeden z naší skupiny byl Maďar, který uměl rusky, takže já jsem řídil a on seděl vedle mně. Ruku měl zavázanou, aby to vypadalo, že je zraněný. Ostatní byli vzadu mezi bednami a příkrývkami. Kolona jela stále vpřed a my jsme se drželi za nimi. Jeli jsme tak dva dny a dvě noci. Dokonce jsme jedli společně s Rusy, ale s nikým jsme nemluvili. Natankovali jsme benzín do auta a všechno šlo jak po másle, žádný „Ivan“ nám nedělal problémy. Neměli ani ponětí o tom, že jsme němečtí vojáci, protože jsme své uniformy skryli pod ruské kabáty.

Po dvou nocích jsme zastavili a viděli granáty létající vzduchem. Byli jsme na hlavní bojové linii, opravdu na frontě, v zápalu boje! Nastal čas k našemu útěku. Nejdřív jsme si dali snídaň, pak jsme do plné nádrže našeho Studebakeru hodili ruční granát a současně s obrovskou explozí odcházeli. Celou kolonu zachvátila panika. Nikdo nechápal, co se děje a my jsme v tom zmatku mizeli pryč.

Razili jsme si to směrem k vlastním jednotkám. Měli jsme ale problém, protože hlídky na německé straně nás samozřejmě považovaly za Rusy. Proto jsme vytvořili malý sbor, který nárazem zařval: „Wir sind Deutsche, division Wiking, nicht schiessen!“ (My jsme Němci, divize Wiking, nestřílejte!). Tak jsme hulákali ze všech sil a nakonec jsme museli, v tom mrazu, k našim jednotkám dojít svlečení do půl těla s rukama za hlavou. Když jsme k nim došli, tak se pochopitelně všechno rychle vysvětlilo. Narazili jsme na jednotku divize Herman Goering a ti nám dali najíst a mohli jsme se konečně ohřát.

Pak k nám přišel jejich velitel a řekl: „Potřebuji muže, jako jste vy. Nechám vás u naší jednotky bojovat po našem boku!“

Odpověděl jsem: „Wir sind Wikinger, und bleiben Wikinger.“ (My jsme vikingové a zůstáváme vikingy.) Tak nás propustil a my jsme byli znovu začleněni do divize Wiking. Po té poslední bitvě skoro nikdo nepřežil a má jednotka se scvrkla z 5500 mužů na 36. Nakonec nás převeleli z fronty do Krakowa na „Truppen Abungsplatz“ (útvárové výcvikové středisko) a

naše divize byla reorganizována. Dostali jsme nové uniformy, nové zbraně a nové vojáky. A tady mi byl udělen můj železný kříž první třídy.

Válečná zranění

U Motlien, jižně od Vistuly, byla vesnice, jejíž jméno se mi už nevybavuje, kde jsme byli 4. srpna 1944 poraženi. Jsem přesvědčen, že se tomu nedalo zabránit, ale nikdy jsem nepochopil, proč to tak dopadlo. Dostali jsme rozkaz k útoku. Vyšli jsme z lesa, pak přes nějaké bahniště a přebrodili jsme řeku, kde nám voda dosahovala až ke krku. Pak následovala louka, brambořiště a tady začínala vesnice. Zahájili jsme útok a rychle se nám jí podařilo získat, ale za několik hodin přišel „Ivanův“ protiútok a stejně rychle nás zase vytlačili pryč! O pár hodin později jsme se přeskupili, zaútočili a znovu získali vesnici.

Rusové odpovíděli tvrdým protiútokem a opět nás vytlačili ven. To se opakovalo několikrát za den, takže má jednotka utrpěla těžké ztráty. Při našem posledním útoku jsem se dostal daleko před kamarády a viděl jsem dva „Ivany“ běžet za dům. Ten jsem oběhnul, ale nikde jsem je neviděl. Vystřelil jsem směrem k nějakým keřům, protože jsem si myslel, že by tam mohli být schovaní. Touto palbou jsem ale vystřelil celý zásobník. Potřeboval jsem nabít, tak jsem pokleknul. Udělal jsem ale chybu, že jsem neměl dostatečné krytí. Začali na mě střílet zpoza rohu a explozivní projektil mi roztrhnul ruku. Uskočil jsem dozadu, protože jinak by mě mohli trefit do břicha a byl bych stoprocentně mrtvý. Byla to má chyba, protože kdybych ustoupil dozadu dřív, kryla by mě zeď domu. Na chvíli jsem ztratil koncentraci a zaplatil jsem za to.

V první chvíli jsem si myslel, že mi to ruku úplně utrhlo, protože jsme měli kamuflážní trika s elastickou částí kolem zápěstí, a tato část byla utržená. Neměl jsem odvahu prohlížet si to nějak zevrubně. Viděl jsem jen rukáv a ruku ne, takže jsem si myslel, že jsem o ní přišel. Cítil jsem palčivou bolest a silně to krvácelo, tak jsem si sundal pásek a utáhl si ho kolem ruky tak silně, jak to jen šlo. Pak ke mě přišli kamarádi a viděli, že si jednou rukou držím druhou. Přivázali mi k ruce krabičku od nábojů, abych měl aspoň nějakou oporu. Znovu jsem si vzal zbraň, ale s jednou rukou bylo těžké mířit. Když jsem překračoval řeku, Rusové si mě všimli a vzduchem kolem mně se snesl déšť kulek. Měl jsem asi největší štěstí na světě, protože mě žádná nezasáhla! S obrovskou námahou a po mnoha pádech jsem se dostal k okraji lesa a zamířil jsem k našim tankům. Byl jsem vyčerpaný a myslel jsem si, že bych si mohl na chvíli odpočinout na zemi vedle tanků.

Sotva jsem si vedle jednoho sednul, dostal přímý zásah. Následovala obrovská exploze, všechno bylo v plamenech a praskly mi ušní bubínky. Rychle jsem od tanku odskočil, protože všude zuřil oheň. Bylo to hrozné! Poklop byl otevřený, vylézal z něj voják a padnul vedle tanku jako hořící pochodeň. Tank byl na otevřeném prostranství, kde byl snadným terčem. Krabička na podepření mé ruky byla trochu krátká a ruka mi visela, aniž bych jí vlastně používal. Tak jsem vzal prsty zraněné ruky do zubů a tou zdravou jsem na kamaráda hrnul písek, abych ho uhasil. Doufal jsem, že ho zachráním před uhořením, ale jeho zranění byla příliš rozsáhlá. Byl popálený po celém těle a nutně potřeboval lékařské ošetření. Přivolal jsem doktora, protože nás bylo víc, kteří jsme potřebovali jeho pomoc.

Konec války... poslední bitvy

Byli svoláni nižší důstojníci a rozhodovalo se o tom, jak postupovat dál. Bylo rozhodnuto, že vojáci, kterým zranění nedovoluje bojovat, můžou odejít. Ostatní méně zranění vojáci jako já, kteří ještě můžou chodit, vytvoří „Kampfgruppe“. Tato skupina byla poskládána z více než 200 mužů, a protože jí velel Obersturmführer Weisenbach, kampfgruppe (bojová skupina) byla pojmenována „Weisenbach“. Vzali jsme tolik zbraní, kolik jsme unesli. Mezitím se k nám přiblížili Američané. Už ovládali Krauzheim, který je 35 km (20 mil) od Erlaugenu.

Rozhodli jsme se na ně zaútočit, protože tu nebyly žádné podstatnější úkoly než získat do svého držení letiště. Museli jsme ale jít pěšky, takže jsme do Krauzheimu ušli zhruba 38 km (25 mil). Přišli jsme k letišti, obklíčili ho a spustili palbu. Jeden americký negr našel německý FLAK (protiletadlové dělo), vylezl na něj a začal na nás střílet. To okamžitě způsobilo na naší straně ztráty, což byl špatný začátek. S několika kamarády jsme toho negra obešli ze strany, stáhli ho k sobě a zabili. Američané se pak rozprchli. Zvítězili jsme.

Po kratším bloudění kolem jsme bojovali i u Ulmu, ale nakonec jsme ustoupili, protože už to bylo bezcenné. Ulm byl od východu k západu a od severu k jihu v jednom ohni. Byla tu divize Hitlerjugend, která bojovala ze všech sil, ale nakonec nikdo z nich nepřežil. Byl s námi Untersturmfuhrer Sliwtalsy, původem z Rakouska, který navrhnul, že půjdeme do Vídně. Tam byla ještě pořád spousta jednotek, takže jsme si mysleli, že by Vídeň mohla být místem poslední bitvy, kde budeme bránit svou zem a bojovat až do konce.

Tak jsme se tam tedy vydali, ale po cestě jsme ztráceli stále víc a víc kamarádů. Na jednom místě přišel útok amerických JABO - střemhlavých bombardérů - které napadly i osm nebo devět aut v koloně Červeného kříže. Všechna auta byla plná raněných, jedno byla pojízdná nemocnice a všechna byla označena velkým červeným křížem a vlajkou s červeným křížem. To ale nemohlo Američany od útoku na kolonu odradit. Nalétali na kolonu a stříleli dozadu dopředu. Sestry vyběhly ven, divoce mávaly velkou vlajkou s červeným křížem, ale nemělo to žádný efekt. Palba shora pořád pokračovala. Stříleli, dokud nebylo všechno zničené a zdravotní sestry Červeného kříže neležely mrtvé na zemi. To bylo velice demokratické.

Já a jeden kamarád jsme se pokusili některé JABO sestřelit. Vzal jsem svůj kulomet a začal jsem po letadlech střílet. Dělal jsem, co jsem mohl. Trefit útočící letadlo je skoro nemožné, ale jedno se mi přece jen podařilo zasáhnout a myslím, že i pilota, protože se letadlo zřítilo k zemi, aniž by se z něj předtím začalo kouřit a vypadalo to, že nad ním pilot ztratil kontrolu. Nijak jsme to ale neslavili. Na ulici pokrytou smrtí a zkázou všude, kam se člověk podíval, byl morbidní pohled. Všechno jsme nechali za sebou a vydali se opět vpřed.

O několik dnů později jsme dorazili do Stutwangu, malinké vesničky blízko Kerntenu v okrsku Algau. Tou dobou jsme už byli jen tři, takže jsme přišli o všechny iluze. Byli jsme hladoví. Do vesnice jsme přišli v noci a viděli jsme statek.

„Podíváme se, jestli tu můžeme dostat nějaké jídlo“ řekl jsem. Kopnul jsem do dveří, ty se trochu pootevřely a ven vystrčil hlavu sedlák. „Co chcete?“ zeptal se podezíravě.

„Jsme tři vojáci a máme velký hlad. Chceme poprosit o nějaké jídlo.“ Naštvaně se na mně podíval a vykřiknul: „Zmizte! My žádné jídlo nemáme, už jsme neměli týdný jídlo ani pro sebe!“

„Co to je za sedláka, že nemá jídlo?“ zeptal jsem se nevěřičně. Vrazil jsem nohu mezi dveře a řekl jsem: „Buď nám dáte nějaké jídlo nebo půjdeme dovnitř a vezmeme si ho sami!“

Musel jsem vypadat přesvědčivě, protože řekl: „Jistě, pro vojáky se u mě vždycky něco najde!“ Otevřel dveře a jeho žena nám připravila vydatné jídlo. Untersturmfuhrer pak řekl, že už bychom měli jít, ale já jsem napřed musel ven do kadibudky. Sednul jsem si tam a zrovna když jsem si ulevil, uslyšel jsem tank. *Zatraceně*, pomyslel jsem si, *to nemůže být pravda*. Když jste na frontě, naučíte se tyhle věci rozeznávat. Pečlivě jsem poslouchal a napadlo mě: „*Sakra, tohle je americký tank!*“ Rychle jsem na sebe natáhnul kalhoty a o vteřinu později začala palba.

Rychle jsem vyběhnul ven, protože jsem tam měl opasek a zbraně. Vpadnul jsem do domu, ale kamarádi už byli pryč. Popadnul jsem své věci, ale pak jsem udělal chybu. Vběhnul jsem do špatných dveří a místo abych zmizel za domem, vběhnul jsem jim přímo do rány. Byl to opravdu špatný směr, protože na silnici vpravo ode mně stál tank Sherman a kolem něj pěšáci. Jak vypadali? Černí! Všechno to byli negerští vojáci, muži z Maroka pod velením generála de Gaula. *Kruci*, pomyslel jsem si. Mohl jsem udělat jen jednu věc - UTÉCT!

Běžel jsem pekelně rychle, rychleji než kdy předtím. Začala dunět střelba a kolem hlavy mi hvízdaly kulky. Napravo přede mnou byl plot, který jsem přeskočil. Ale jak jsem vyskočil, zaryla se mi kulka do lokte. Byl jsem tak rozrušený! K čertu, v tu chvíli bych pro tuhle jedinou střelu zničil celou Ameriku! Okamžitě jsem sebou praštil, jakoby mě smrtelně zasáhli a střelba zmlkla. Pak jsem sklouznul do zákrytu a utekl.

Nakonec jsem v této vesnici založil malou guerillovou jednotku bojující několik týdnů, než mě chytili.

Příběh z tábora

Jako vězeň jsem prošel několika tábory jako Biesenhoffe, Bischofshofe a dalšími. Dokonce jsem byl chvíli v Dachau. Několikrát jsem utekl, ale Američané mě vždycky chytili a vrátili zpátky. Nakonec mě převezli do Auerbachu. Vždycky, když někdo nový přišel do P.O.W. tábora, byli jste kompletně přepočítáni, museli jste si sundat kalhoty a všude vás vystříkali práškem DDT kvůli prevenci chorob. Některé zajatecké tábory byly horší než jiné. Občas jsme museli pochodovat mezi řadou amerických vojáků s rukama nad hlavou a když viděli tvé tetování krevní skupiny (používané převážně SS), hrozně tě zmlátili a některé vojáky utloukli k smrti. Vzali nám všechno, všechno osobní majetek, prsteny, zapalovače atd., protože sami nic neměli. Tak okrádali o všechno nás. Mohli jste vidět Američany, kteří měli kolem krku provázky s navlečenými ukradenými prsteny SS nebo jiné s hodinkami od zápěstí až po loket.

Také jsem měl hodinky a byly to zvláštní hodinky. Jednou jsme dobyli ruské bunkry, které byly strategicky důležité, a za to jsem dostal hodinky, na kterých bylo vyryto: „Za výjimečnou odvalu 5. SS pancéřové granátnické divize Wiking“ a datum. Byly pro mě velice cenné a po celou dobu jsem je schovával. Vždycky, když hrozilo, že by mohly být nalezeny, přivazoval jsem je na svá intimní místa. Tak jsem je častokrát zachránil před objevením. To trvalo až do mého příjezdu do Auerbachu, kde jsme byli kompletně prohlédnuti a museli jsme si sundat kalhoty a ukázat rozkrok. Pak přišel Američan a hůlkou nadzvedával naše genitálie, aby zjistil, jestli něco neschováváme. Tak přišli na mé hodinky. Američan ke mně přišel a řekl: „Pojď sem, hochu. Tvoje hodinky.“

„O.K.“, řekl jsem a podával mu je. Chtěl po nich chňapnout, ale já jsem ucuknul, hodil je na zem a rozdupal je na kousky. Pak jsem se na něj vzdorovitě podíval a řekl jsem: „Prosím, pane, vaše hodinky.“ To ho šíleně rozzuřilo a spolu s dalšími vojáky mě hrozně zmlátili. Já jsem ale cítil satisfakci z vědomí, že mé hodinky nebudou na žádném nepřátelském zápěstí.

Poselství pro mladé

Je velmi dobré vidět, že se mezi dnešní mládeží šíří myšlenka rasového, národního a kulturního přežití. Během věků jsme prožili mnoho útoků na naše dědictví, od Čingischána přes Atilu a Huny až po moderní komunistický mor a rozpínavost Stalina. Náš lid vždy povstal tváří hrozbě, aby jí zastavil.

Protože tak odoláváme cizí nadvládě, naše rasa je často pomlouvaná. Ale pořád tu jsme a naši nepřátelé na nás nemohou přestat myslet, stejně jako my nemůžeme přestat myslet na nery, Araby, Asiaty a další lidi, kteří chodí po této Zemi. Jsou tu a my se s nimi musíme naučit žít na jedné planetě. Nemůžeme je všechny zabít a ani to nemám v úmyslu. Já nechci zabíjet nebílé, jen s nimi nechci žít. Naše rasové a kulturní založení je příliš rozdílné, než aby to fungovalo. Nechci jim vládnout, nechci jimi být ovládán, nepotřebuji je. Mám svou vlastní kulturu a způsob života.

Dnes je velmi málo znám cíl nacionálně socialistického Německa být v kulturním styku s ostatními rasami, abychom si obohacovali naše znalosti o světě, ve kterém žijeme. Lidská odlišnost je něco, co by mělo být pochopeno, ne popíráno rovnostáři, kteří tvrdí, že jsme

všichni stejní. Nejsme. Nechtěli jsme rasové míšení s ostatními, protože jsme věděli, že by to zničilo naši vlastní civilizaci. Proti tomu jsme všichni bojovali.

Chtěl jsem zachránit bílou rasu před úpadkem a zničením, proto jsem vstoupil do Waffen SS. Proto jsem skoro umrznul na ruské frontě. Proto miliony lidí položily svůj život, pro obranu naší rasy a kulturní integrity! To byla naše oběť, která z nás udělala to, co jsme dnes. To byla oběť našich předků, kteří zaplatili krví, aby zajistili pokračování vývoje našich bílých lidí!

Naši civilizaci jsme vybudovali z ničeho jen díky naší inteligenci. Dneska posloucháte takové zvrácenosti, jako že to byli černí, komu vděčíme za svůj vývoj, což je ale směšné, protože černí sami nic nevytvořili.

Zkuste se zaměřit na to, co je ve vašem životě důležité. Musíte se vzdělávat v záležitostech vašeho dědictví a historie, což jsou informace, které se dnes systém snaží pohřbit. Čtěte knihy a poslouchejte rady lidí, kteří o tom hodně ví. Ve volném čase o tom přemýšlejte a vypracujte si plán k dosažení svých cílů. Zkuste předávat pravdu i ostatním lidem, ale buďte chytří, aby k vám nevtrhla policie a nesebrala vás, protože každou minutu, kterou jste v Z.O.G. vězení, je vám bráněno vykonávat to, co chcete.

Další věc, kterou by se měli dnešní mladí naučit, je chovat se a jednat jako ctnostný a seriózní člověk. Musíme hodnoty slušnosti a úcty vrátit těm z nás, kteří na tyto principy zapomněli. Tohle je naše silná zbraň: slušné jednání vždycky zůstane naší silnou zbraní, dokud budeme existovat jako lidstvo. Někdy se nad tím zamyslete a uvidíte to stejně. Surovost nikdy nic dobrého nepřináší. Pro ty, kteří si myslí, že můžeme tyto problémy vyřešit násilím, mám důležité varování. Nezapomínejte na slovní *diplomacii*. Ke svým cílům nemůžete vždy dojít přímou cestou. Okolnosti někdy vyžadují, abyste své plány pozměnili.

Mějte úctu, obdiv a respekt k velkým mužům minulosti, jako byl Adolf Hitler. Ale pamatujte, že nemůžete řešit naše problémy tím, že je budete napodobovat. Oni žili v jiné době a jednali tak, jak to v danou chvíli považovali za nejlepší. Poučte se z jejich moudrosti, přeneste jí na naší moderní dobu a pak tvrdě pracujte. Provolávání „Heil Hitler“, vytahování vlajek se svastikou a pití spousty piva není odpověď. Děláním těchto věcí nic nevyřešíme. Když si vezmete špinavé boty, špinavé roztrhané džíny, slintáte s půllitrem piva v ruce a řvete pod obrazem Hitlera „Sieg Heil“, je to k těm velkým mužům minulosti neuctivé. Takovým chováním jim nevzdáváte hold, ale hanobíte je! Chovejte se jako opravdoví Nacionální Socialisté a buďte hodni svastiky i Nacionálního Socialismu.

Je pěkné mluvit o historii a můžete se z ní poučit, ale teď se musíme dívat do budoucnosti. To, co musíme udělat, je zastavit všechny ty lži, které jsou rozšiřovány o našich vojácích a musíme to udělat rychle! Když se chováte jako praví bílí lidé, napodobujete velikost těchto velkých mužů a ničíte lži, že Nacionální Socialisté byli špatní a zlí lidé. Tito lidé položili své životy, aby miliony takových, jako jste vy, měly šanci žít. Teď musíte svými činy uctít jejich památku. Je to vaše povinnost!

Dokud budu živ, mé dveře budou otevřené pro všechny mladé s dobrými úmysly. Můžou mě přijít navštívit a já se jim pokusím pomoci radami i činy, pokud to bude v mých silách. Můžu požádat o pomoc i ostatní staré kamarády. Tím budu přispívat k položení silných a dobrých základů, na kterých musíme vybudovat nový národ. Na to nebudu nikdy příliš starý ani unavený.

Kees van Rijn, leden 1996